

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΙΛΙΤΣ ΤΣΑΪΚΟΦΣΚΥ

Πήγαμε στο πρώτο πάτωμα, στο διαμέρισμα που κατοικούσε ο Τσαϊκόφσκυ. Το δωμάτιο στο οποίο έμεινε συνήθως είναι στενόμακρο, ντυμένο με τὰ κάπας βαριά επίπλα του 19ου αιώνας. Στη μέση τῆς κάμαρας βρίσκεται το μεγάλο πιάνο με ούρα, μάρκας **Becker**, στο οποίο ο Τσαϊκόφσκυ έπαιζε και έγραζόταν. Σε μία γωνιά είναι τὸ γραφείο του, σκεπασμένο με γυαλί, ἀλλὰ κατὰ τ' ἄλλα ἀκριβῶς ὅπως όταν ζῶσε, πάνω σ' αὐτὸ ἔνας θίσκος με καμιά δωδεκάδα πίπες γιὰ σιγαρέττα. «Ήταν ἡ ἰδιοτροπία του» λέει ὁ Νταβιντώφ; «Κάπνιζε πολύ».

Στὴ μέση τοῦ τραπέζιου είναι ἕνα ρόζ στυπόχαρτο, γεμάτο βιαστικά γραμμένες σημειώσεις και μικροὺς λογαριασμούς, σὲ μία τὸν γωνιά είναι γραμμένο με βία: «Τὴν 1η Ἰουνίου νῶμα στο Λονδίνο». Ἀκόμα και ἕνα διαπασῶν ὑπάρχει ἐδῶ, —δὲν ἔπρεπε σὲ κανέναν ἄλλο νὰ κουρδίσῃ τὸ πιάνο του, —ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ σὲ μεταλλίνη θήκη, πένες, σταχτοδοχεῖα, μερικά ποῦρα, καλαμάρια και μικρὲς κορινθιασμένες φωτογραφίες. Στὸν τοίχο πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι κρέμονται διάφορα ταμπλό, στὸ κέντρο τῶν ὁποίων βρίσκεται ἕνα πολὺ καλὸ σκίσο—παοτέλ σὲ μία κορνίζα ὀβάλ. Δίχνη τὸν Ἄντον Ροῦμπινστίιν τὸν ἀγαπημένο τὸν δάσκαλο στοῦ Ὄβειον τῆς Πετρούπολεως. Τὸν περιτριγυρίζουν οἱ εἰκόνες τῶν μουσουργῶν τῶν ὁποίου, ὅπως λέει ὁ Νταβιντώφ, ὁ Τσαϊκόφσκυ ὀνόμαζε θεοὺς του: Μπάχ, Χαίντελ, Χάυντεν, Μπετόβεν, Γκλίνκα, Βάγκνερ, Μότσαρτ και Μέντελσον—Μπαρτόλντυ. Ἄλλες εἰκόνες παρουσιάζουν τὴν οἰκογένειά του, τὴν εὐεργέτριά του κυρία φὸν Μέκ, και τοὺς τραγουδιστὰς ποὺ ὑπεδύοντο ἥρωες τῶν μελοδραμάτων του, στὴν πρεμιέρα τῶν ἔργων. Είναι ἀκόμα και μία εἰκόνα τοῦ νεκροῦ Νικολάου Ροῦμπινστίιν, (συνηθίζεται στὰ ρωσικὰ σπῆτια νὰ ὑπάρχουν εἰκόνες τῶν νεκρῶν φίλων ἢ συγγενῶν ντυμένους ὅπως όταν ζῶσαν και— ξαπλωμένους σὲ λουλούδιαν). Σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο βρίσκεται και ἡ βιβλιοθήκη

του, σὲ ντουλάπια με γυαλί, ἀπὸ ἔργα τοῦ Ποδσικιν, Τολστόι, Ντοστογιέφσκυ, μία γαλλικὴ ἔκδοση τοῦ Μπαίρον, ρωσικὰ, ἀγγλικὰ, γαλλικὰ, γερμανικὰ και ἰταλικὰ βιβλία, γλώσσες ποὺ κατεῖχε ὁ Τσαϊκόφσκυ. Ὁ Νταβιντώφ μοῦ δίνει ἕναν τόμο Ποδσικιν στὰ περιθώρια τοῦ ὁποίου ὁ διάσημος συνθέτης εἶχε χαράξει νότες και μελωδίες ποὺ τοῦ ἔρχονταν όταν διάβαζε αὐτὰ τὰ ποιήματα.

Πηγαίνουμε στὴν κρεβατοκάμαρά του ποὺ είναι ἀπλή και χωρὶς στολίδια με τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ψηλά στὴν γωνία, τὸ στενὸ σιδερένιο κρεβάτι και τὴν κεντημένη κουβέρτα, τὰ δύο πελώρια μαξιλάρια και τὸ μικρὸ ἔδου συνήθιζε ν' ἀκουμπὰ τὸ σῶγόν του, Πάρα-πέρα σ' ἕνα καρφὶ βρίσκεται ἡ πολὺχρωμὴ τούρκικη ρόμπα του. Στὴν τουαλέττα ὑπάρχουν οἱ βούρτσες και οἱ χτένες του, διάφορα μουκάλια με λουσιὸν και καλλυντικὰ, ἀπὸ τὸ Παρίσι, κολώνια και ἀρωματικὸ ἔξιδι. Τὸ τραπέζι είναι σκεπασμένο μ' ἕνα κεντητὸ τραπέζο-μάνητλο, γαρνιρισμένο με ντανέλλα σὲ ζωρὰ και κακόγουστα χρώματα. «Δὲν τοῦ ἄρεσε» λέει ὁ Νταβιντώφ «Ἄλλὰ ἦταν ἄδρον κάτι γαλλίδων κυριῶν, και όταν ἔκανα καμῖα παρατήρηση σχετικὰ, ἔλεγε: «Τὸν χαρισμένο γάιδαρο δὲν τὸν κοιτᾶν στὰ δόντια». Στὴν ντουλάπα κρέμεται ἀκόμα ἡ γαρντερόμπα του,—βραβუნὰ κοστοδμία, πρόχειρα ροῦχα, φρεσκοπλυμένα ποικάλια και μαντήλια με τὸ μονόγραμμα του Κοντὰ σ' ἕνα βορεινὸ παράθυρο στέκει τὸ ἄδειο τραπέζι, πάνω στοῦ ὁποῦ ἔγραψε τὴν 9ην συμφωνία, ἔχοντας μπρὸς του τὸ θέαμα μιὰς ἀλλέας ἀπὸ μυρωμένες πασαλιές. Ἀργότερα ἔκοφα ἕνα κλαδί και τὸ πήρα μαζί μου στο Λονδίνο.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Τσαϊκόφσκυ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ **Modest** προσέθεσε ἕσο ἀκόμα δωμάτια, ποὺ είναι τώρα ἐπιπλωμένα με τὸν ἴδιο ρυθμὸ και γεμάτα φωτογραφίες. Ἐπὶ πλέον ὑπάρχουν σ' αὐτὰ ηλεκτρικὰ, γραμμόφωνα, με τὰ ὅποια μπορεῖ κανεὶς ν' ἀκούσῃ τὰ ἔργα τοῦ Τσαϊκόφσκυ.